

Arrest

nr. 28 427 van 8 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: : ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter/rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij kwam volgens hun verklaringen op 7 maart 2007 het Rijk binnen en diende op 8 maart 2007 een asielaanvraag in. Op 17 februari 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen voor beide verzoekers. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat ze haar verklaringen "integraal" steunt op deze van haar echtgenoot en wijst hierbij terecht op de verknochtheid van beide zaken. Deze worden dan ook samen behandeld.

1.3. Het asielrelaas van verzoeker wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*Volgens uw verklaringen bent u een Kashmiri afkomstig uit het district Budgam in "Jammu & Kashmir" in India. In*

1995 werd u lid van de "Jammu & Kashmir People's League" (JKPL). U hield zich bezig met het organiseren van manifestaties en het informeren van de bevolking van de partijstandpunten. In 1998 verliet Shabbir Ahmad Shah "JKPL" en stichtte de "Jammu & Kashmir Democratic Freedom Party" (JKDFP). U kon zich beter vinden in zijn visie en besloot om ook lid te worden van deze partij. In 1998 werd u aangesteld tot "organisator" voor het district Budgam en in 2000 werd u "chief organisator" voor de partij in Kashmir. Naar aanleiding van uw politiek engagement werd u meermaals opgepakt op verdenking een "mujahid" te zijn. In juni 2001 werd u aangehouden door militairen en ondervraagd over uw partij. Er werd u gevraagd om met hen samen te werken wat u weigerde. Op 10 maart 2002 werd u vrijgelaten. Na uw aanhouding werd uw functie als "chief organisator" voor de "JKDFP" waargenomen door de "general secretary" Muhammad Abdullah Tantri. Hij zou beide functies tezamen uitgevoerd hebben en u zou hem daarbij geholpen hebben. U verklaarde vervolgens dat er drie "FIR's" (First Information Reports) tegen u werden uitgevaardigd. De eerste twee "FIR's" dateren van 2004 en 2005. U beweerde dat die "FIR's" werden opgemaakt wegens vermeende anti-Indiase activiteiten. In 2005 werd ook uw vader opgepakt en onder druk gezet om informatie over u te geven. Na enkele maanden werd hij vrijgelaten. Omwille van de "FIR's" tegen u en op aanraden van uw advocaat en de partijleiding, besloot u dat het veiliger was om India te verlaten. U vertrok in juni 2006 naar Delhi, waar u Ajaz Hussein ontmoette, een sympathisant van uw partij die u zou helpen uit India te verlaten. In juli 2006 was er een bomaanslag in het treinstation van Mumbai. Ajaz Hussein werd aan terroristische aanslagen gelinkt en door de Indiase autoriteiten opgepakt. U las in de kranten dat u ook gelinkt werd aan Ajaz Hussein en er werd een derde "FIR" tegen u opgesteld. U huurde vervolgens een huis in Shalimar waar u tot aan uw vertrek verbleef. In maart 2007 verliet u India. Via Frankfurt kwam u op 7 maart 2007 in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer : een kopie van uw "election card" dd. 1.1.2005 en van die van uw vader en echtgenote, attesten van de "J&KDFP", een brief van het "Kashmir Centre EU", een attest van uw advocaat over de "FIR's", krantenknipsels dat uw familie momenteel in Kashmir problemen heeft met onbekenden die naar u op zoek zijn, een kopie van uw rijbewijs, kopies van de paspoorten van uw ouders en grootouders, kopie van uw "A-formular" en van dat van uw vader, een krantenknipsel over de arrestatie van uw vader in 2005, een fax van een namenlijst vanslachtoffers van uw partij, kopie van de "Unlawful Activities (Prevention) Act, 1967" en andere algemene juridische teksten, een kopie van het "FIR" tegen Ajaz Hussein, geboorteaktes van uw kinderen, een krantenartikel van de "Daily Excelsior" dd. 12/07/2006, krantenartikel over de arrestatie van de "J&KDFP" dd. 12/08/2008, schooldiploma's, en kopies van documenten die uw herkomst uit Budgam moeten aantonen".

1.4. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de: "Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet". En als tweede middel: "Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet".

3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekende partij de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op

basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling

5. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekende partij is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt een kopie neer van de paspoorten van zijn ouders en grootouders, maar geeft geen verklaring waarom hij verzuimt zijn eigen paspoort en het paspoort van zijn echtgenote neer te leggen, noch geeft hij een verklaring waarom hij geen Indiase identiteitsstukken neerlegt. Verzoekende partij legt kieskaarten neer en stelt dat deze kaarten in India ook als identiteitskaart gebruikt worden. De data van deze kaarten zijn zichtbaar gemanipuleerd. Bovendien kloppen de identiteitsgegevens niet, in het bijzonder de leeftijd van verzoekers. Zo zou verzoeker volgens de kaart eenentwintig jaar zijn in 2005 terwijl hij toen tweeëndertig jaar was en verzoekster zou vierentwintig jaar zijn in 2005 terwijl ze drieëntwintig jaar was. Het neergelegde rijbewijs kan hoogstens als begin van bewijs van identiteit gelden, maar is niet van die aard om het bedrieglijke karakter van de kieskaarten te herstellen.

5.1. Ter terechtzitting legt verzoeker een bundel neer met volgens verzoekers advocaat, nieuwe stukken. Bij nader onderzoek blijken buiten een nieuwe kieskaart en een krantenartikel alle overige acht stukken reeds door zijn advocaat per aangetekend schrijven overgemaakt te zijn aan de CGVS. De twee andere stukken werden in kopie aan het verzoekschrift gevoegd. Wat betreft de nieuwe kieskaart kan worden opgemerkt dat het een gefotokopieerd document is met daarop een zegel waarvan het nummer niet hetzelfde is van het document. Hoe dan ook, volgens dit stuk is verzoeker in 1984 geboren terwijl hijzelf verklaarde in 1973 geboren te zijn. Verzoeker legt aldus geen enkel authentiek identiteitsdocument neer waaruit zijn naam en leeftijd eenduidig kan blijken. Dit klemt temeer nu verzoeker zakenman is, beweert actief aan politiek te doen en hierbij publieke functies vervult. Van iemand met een dergelijk profiel kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij niet enkel in het bezit is van een kopie van een gemanipuleerde kieskaart, een vervalste kieskaart en van een rijbewijs maar van officiële identiteitsstukken met foto die zijn identiteit kan staven. Het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan verzoeker aldus aangerekend worden en bovendien tast de bedrieglijkheid van de kieskaarten, die voorkomen als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure, zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.

6. Verzoekende partij adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van reisbescheiden: een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel, waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekende partij op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker kent de naam niet van de smokkelaar die hen begeleidde en heeft evenmin kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op de valse paspoorten waarmee zij de douane passeerden. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient dit nauwgezet en overtuigend toegelicht te worden. Dit is niet het geval. Dat verzoeker de Schengenzone kon in reizen zonder zelfs de naam te kennen op het vals paspoort, maar enkel wist dat het een "Hindi-naam" betrof, is dan ook ongeloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van hun voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid hun paspoorten te kunnen voorleggen.

7. Omtrent verzoekers politieke activiteiten merkte het CGVS in zijn bestreden beslissing op "*dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt ooit politiek actief te zijn geweest in "Jammu & Kashmir", laat staan dat u ooit "chief organiser" van de "J&KDFP" bent geweest. Uw algemene kennis over laatstgenoemde partij en haar leiders is eerder gering en in sommige gevallen zelfs foutief. Zo*

verklaarde u uitdrukkelijk dat u in 2000 werd aangesteld tot "chief organisier" van de "J&KDFP". U verduidelijkte dat u als enige die functie voor uw partij waarnam tot aan uw aanhouding in juni 2001 (zie gehoorverslag CGVS dd. 31/07/2007 p. 12). Nadien zou die functie overgenomen zijn door Muhammad Abdullah Tantri die dit volgens u nog altijd uitoefende op de dag van uw gehoor op het CGVS met name 31 juli 2007 (zie gehoorverslag CGVS dd. 31/7/2007 p. 16). Tijdens het gehoor op het CGVS werd u echter een foto voorgelegd dd. 3 mei 2001 met daarop de afbeelding van de "chief organisier" van de "J&KDFP". Aangezien u eerder verklaarde dat u van 2000 tot aan uw aanhouding in juni 2001 de enige "chief organisier" was voor bovenvermelde partij zou u normaliter op de foto moeten staan. Dit blijkt echter niet het geval te zijn en uit deze foto blijkt de "chief organisier" van de "J&KDFP" Saleem Geelani te heten. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS stelde u zelfs dat Saleem Geelani geen lid was van de "J&KDFP" (zie gehoorverslag CGVS dd. 31/07/2007 p. 16). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS dd. 2/8/2007 herkende u wel Saleem Geelani op de foto, doch u stelde dat hij "general secretary" was en nu misschien "chief organisier", maar u bleef bij uw verklaring dat Selaam Geelani de functie van "chief organisier" nooit heeft waargenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 2/8/2007, p. 2-3). Verder wordt Saleem Geelani nogmaals genoemd als "chief organisier" van "J&KDFP" in een krantenknipsel van 5 januari 2003, terwijl u verklaarde dat na uw aanhouding in juni 2001 Muhammad Abdullah Tantri "chief organisier" werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 31/7/2007 p. 16). Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat uw verklaringen omtrent uw beweerd politiek profiel volstrekt ongeloofwaardig zijn. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid en de waarde van de documenten van de "J&KDFP" die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag voorlegde op de helling te staan. In deze documenten staat immers vermeld dat u in 2000 tot "chief organisier" werd aangesteld, terwijl dit zoals hierboven reeds werd uiteengezet onmogelijk is. Voorts slaagt u er ook niet in om uw originele lidkaarten voor te leggen van uw partij. Nochtans stelde u dat deze kaart zich op het partijkantoor van uw partijvoorzitter bevinden (zie gehoorverslag DVZ p. 13). Ook is het gezien uw beweerd profiel uiterst merkwaardig dat u de laatste deelstaatverkiezingen in Kashmir niet precies in de tijd kunt situeren (zie gehoorverslag CGVS 31/07/2007 p. 11)".

7.1. Verzoeker meent dat zijn onjuiste verklaringen over de partijleiders te wijten is "aan een verwarring tussen twee persoonlijkheden van de Kashmir beweging. (...) Tijdens het eerste interview dacht verzoeker dat er verwezen werd naar Syed Ali Shah Geelani waardoor hij terecht stelde dat deze persoon geen lid is van de JKDFP". Over de persoon die de post van "Chief organisier" van JKDFP had, wilt verzoeker "toelichten dat er een intern dispuut was binnen de partij" en dat verzoeker hierdoor aangesteld geweest is als "chief organizer" in plaats van Geelani, maar dat de partij dit niet publiek wou maken.

7.1.1. Op het CGVS werd ondubbelzinnig gevraagd wie Syed Saleem Geelani was en werden geen vragen gesteld over Syed Ali Shah Geelani. Dit is overigens logisch aangezien de CGVS naar verzoekers partijkennis polste. Dat er sprake zou zijn van verwarring, kan aldus bezwaarlijk weerhouden worden. Verzoeker verklaarde hierop dat Syed Saleem Geelani geen lid was van de partij, noch dat hij ooit de functie van "Chief Organizer" bekleed zou hebben wat manifest strijdig is met de objectieve informatie uit het administratief dossier. Aangezien Syed Saleem Geelani een belangrijke functie bekleedt in de partij kan onmogelijk aangenomen worden dat er in hoofde van verzoeker verwarring ontstaan zou zijn. Immers, voor zover verzoeker aan partijpolitiek deed is het niet aannemelijk dat hij de naam Syed Saleem Geelani niet automatisch aan de correcte functie verbond. Dit klemt te meer nu verweerder er terecht op wijst dat de informatie niet alleen op een krantenartikel is gebaseerd maar ook op een foto. Verzoeker tracht voorts de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen, door te stellen dat de partij niet naar buiten wou treden met "interne strubbelingen" over de functie van chief organizer, geen steun vinden in het administratief dossier. De vastgestelde tegenstrijdigheden laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Verzoeker beperkt zich tot het aanbrengen bij zijn verzoekschrift, waarvan kopie ter terechtzitting wordt neergelegd, van enkele elektronische kopies van krantenartikels over de spanningen tussen Shabir Shah in 2003 en over de werking van de APHC (All Parties Hurriyat Conference) waarbij de naam van Seyed Saleem Geelani telkens in een groter en dikker lettertype werd gezet maar laat na aan te tonen dat de informatie van de CGVS niet correct zou zijn. De naam Syed Ali Shah Geelani komt overigens enkel voor als lid van de Jamaat-e-Islami. In het kader van de asielpcedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk

en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij van 2000 tot aan zijn aanhouding in juni 2001 "chief organiser" was van de "J&KDFP". Het feit dat verzoeker noch de naam noch de foto van een kopstuk van deze partij herkende maken enige bijzondere politieke betrokkenheid ongeloofwaardig.

7.1.2. Verzoeker toont zijn politieke activiteiten niet aan. Omtrent de partijlidkaarten stelt verzoeker dat deze zich in het partijbureau bevonden, en dat de Indiase autoriteiten in dit bureau een huiszoeking hebben gedaan. Daar gelaten het feit dat verzoeker pas voor het eerst in zijn verzoekschrift verklaart dat er huiszoekingen zouden verricht zijn in het partijbureau, is de verdwijning van verzoekers partijkaart louter hypothetisch daar er volgens hem bij deze huiszoekingen "veel documenten vernietigd [zijn] of gingen ze verloren". Voor zover verzoeker een publieke functie had moet hij dit met vele onpartijdige persstukken kunnen aantonen. Dat hij enkel afhankelijk is van het partijbureau komt niet ernstig voor evenmin dat hij slechts gesolliciteerde partijgetuigenissen kan voorleggen die geen officieel karakter hebben en dus een relatieve bewijswaarde hebben. Bovendien zijn de getuigenissen strijdig met de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat niet verzoeker, maar Syed Saleem Geelani de functie van Chief Organizer bekleed heeft. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure en zijn niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen.

7.2. Verzoeker stelt dat er "echter geen rekening [gehouden is] met de stress en het trauma waarmee verzoeker geconfronteerd werd" en tracht hiermee zijn onwetendheid over sommige verkiezingsdata toe te dekken.

7.2.1. Van iemand die beweert "Chief organizer" geweest te zijn voor zijn partij en verantwoordelijk geweest is om meetings te organiseren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij op de hoogte is van belangrijke politieke gebeurtenissen zoals verkiezingen, en dat hij hierover ondubbelzinnig communiceert. Dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, vindt geen weerslag in het administratief dossier, bovendien kan stress bezwaarlijk als argument voor zijn fundamentele onwetendheid weerhouden worden. Verzoeker organiseerde naar eigen verluud "clandestiene meetings" (zie gehoorverslag CGVS, p. 13) en bovendien is hij van beroep ondernemer wat minstens een zekere stressbestendigheid veronderstelt. Dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de verkiezingsdata terwijl hij hierbij als "Chief organizer" persoonlijk betrokken moet geweest zijn, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden politiek profiel.

8. Wat betreft de documenten bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift "dat hij geen FIR's kan bekomen wanneer hij effectief werd opgepakt" wat strijdig is met zijn verklaringen op het CGVS waar hij verklaarde dat men enkel een FIR kan bekomen wanneer men werd opgepakt en is bovendien tegenstrijdig met het feit dat hij wel een kopie van een FIR neerlegt van Ajaz Hussein die wel opgepakt is. Hoe dan ook is verzoekers verklaring strijdig met de objectieve informatie uit het administratief dossier en die de Raad betrouwbaar acht en verzoeker niet objectief weerlegt, en waaruit duidelijk blijkt dat op "eender welk politiestation een FIR kan verkregen worden", zonder dat hierbij van belang is of men al dan niet opgepakt is. Voorts geeft verzoeker in zijn verzoekschrift geen verklaring waarom hij over de inhoud van de FIR onwetend is wat opnieuw zijn beweerd hoge politieke functie, die op dit vlak minstens een alertheid en overleg binnen de partij veronderstelt, verder ondergraaft. Verweerder wijst er terecht op dat de bijkomende informatie in het verzoekschrift over de FIR's tegenstrijdig is met verzoekers eerder afgelegde verklaringen. "Zo beweerde verzoeker dat minstens één FIR dateerde van 2005 (zie gehoorverslag CGVS, dd. 31.07.2007, p.19), terwijl volgens verzoekers beweringen nu de FIR's dateren van 25.03.2004, 15.07.2006 en 2.06.2004." Deze vaststelling ondermijnt verder verzoekers geloofwaardigheid.

9. De bestreden beslissing stelt : " Wat betreft het feit dat u in verband werd gebracht met Ajaz Hussein en dat uw naam in de krant werd vermeld na diens arrestatie, moet worden opgemerkt dat er in het licht van bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht dat daadwerkelijk in het krantenknipsel naar uw persoon wordt verwezen. In het krantenknipsel wordt immers enkel gesproken over "Mukhtar Ahmed" en wordt de naam Bhat niet vermeld. Overwegende dat u beweerde dat u door de Indiase geheime diensten werd geviseerd en dat u in Kashmir een bekend persoon bent (zie

gehoorverslag CGVS 31/01/2007 p 13 en p.19) is het bovendien bevreemdend te noemen dat u in het krantenartikel dat u voorlegde aangeduid wordt als een "Pakistan based militant" in plaats van als een Kashmiri, terwijl Ajaz Hussein in hetzelfde artikel wel als een Kashmiri-militant wordt omschreven. Voorts is "Mukhtar Ahmed", zoals u zelf diende toe te geven, een veel voorkomende naam in India. Bijgevolg is het dan ook best mogelijk dat het krantenknipsel betrekking heeft op een andere persoon dan u. Bovenstaande vaststelling wordt geïllustreerd door een krantenartikel dd. 6 december 2008 waarin staat vermeld dat een zekere Mukhtar Ahmed werd aangehouden voor het verlenen van hulp aan de terroristen die de aanslagen pleegden in Mumbai in november 2008. Dit werd aan het administratief dossier toegevoegd. De bewijswaarde van het krantenknipsel met vermelding van de naam Mukhtar Ahmed dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde dient dan ook danig te worden gerelativeerd."

10. De loutere bewering dat het in India de gewoonte niet is om de volledige naam op te geven wordt niet gestaafd. Verweerder wijst er terecht op dat de krantenartikels afkomstig van "the Alsafa" enerzijds onvolledig gekopieerd zijn en anderzijds stellen dat de vernoemde "Mukhtar Ahmed Bhat " tien jaar geleden naar Muzuffarabad in Pakistan trok, wat manifest strijdig is met verzoekers verklaringen. De Raad hecht geen geloof aan kopieën of elektronische uittreksels, aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is algemeen bekend dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, zodat hun bewijswaarde hoe dan ook bijzonder relatief is. Daarenboven moeten documenten onderbouwd worden met geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook in de nieuwe neergelegde krantenartikels wordt enkel "Mukhtar Ahmed" vermeldt. Deze vaststellingen laten dan ook toe gereede twijfel te uiten bij de authenticiteit van deze krantenartikels. Overigens dient opnieuw te worden herhaald dat verzoeker zijn identiteit niet genoegzaam bewijst zodat evenmin wordt aangetoond dat de neergelegde stukken verzoeker überhaupt aanbelangen.

10.1. Verzoeker "meent dat hij ruimschoots aan de vereisten van de bewijsregels van de Conventie van Genève tegemoet komt" en meent verder "dat de Vaste Beroepscommissie met deze stelling de bewijsregels uit de Conventie van Genève miskent"(SIC).

10.1.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Daar gelaten het feit dat sommige documenten niet vertaald en onleesbaar zijn, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker documenten neerlegt die een gefabriceerd karakter vertonen, die hij niet toelicht of documenten die strijdig zijn met objectieve informatie. Dit gedrag wijst op een bedrieglijkheid en ondermijnt verder verzoekers geloofwaardigheid. De overige documenten zijn niet van die aard de Raad in een andere zin te doen besluiten.

11. Aangezien verzoeker geen politiek engagement aantoont, is niet aannemelijk dat deze aanklachten politiek geïnspireerd zijn. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om de achterliggende redenen van in beschuldigingstellingen aan te tonen. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat -voor zover deze waarachtig zijn- de klachten ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Indiase rechter, desnoods in beroep. Verzoeker toont niet aan dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin inhoudt.

12. Wat betreft het intern vluchtalternatief stelt verzoeker dat "men bij een analyse van de interne vluchtalternatieven tot de vaststelling moet komen dat die niet aanwezig zijn" en wijst erop dat het CGVS geen enkel alternatief voorstelt. Voorts wijst verzoeker erop dat hij werd vervolgd door de Indiase autoriteiten "over het ganse grondgebied".

12.1. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt politiek actief te zijn, noch aantoont dat hij vervolgd wordt door de Indische autoriteiten en geen bescherming van deze autoriteiten kan krijgen is de vraag over een binnenlandse vluchtalternatief niet aan de orde.

13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming

15. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

16. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing *“toegeeft dat de situatie in Kashmir onveilig is”* en dat de *“bestreden beslissing bevestigt hiermee dat er een intern gewapend conflict heerst in Kashmir”*.

16.1. Verzoeker interpreteert zonder enige toelichting een “onveilige situatie” als een “intern gewapend conflict” in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 terwijl deze begrippen geen synoniemen zijn, laat staan eenzelfde betekenis hebben. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier en de stukken neergelegd ter terechtzitting blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

17. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 juni 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK